

از صداقت در تکلیف

تشویق کردن می‌تواند کمک کند که فرزندم با توان بیشتری به تحصیل مجازی‌اش ادامه دهد. اینکه برای موفقیت‌هایش در درس، به او پاداش‌های کوچک بدهم، برای خودم هم لذت‌بخش است.

به عنوان نمایندهٔ مدرسه و معلم در خانه، حافظ اسرار کلاس درس مجازی هستم و مکالمات، شوخی‌ها و پیغام‌های رد و بدل شده در گروه‌های کلاسی را به بیرون از کلاس در نمی‌دهم. فرزندم هم ملزم به رعایت همین امر است.

من پذیرفته‌ام که در آموزش مجازی، برای اینکه فرزندم به سطح مطلوبی از یادگیری برسد، نسبت به گذشته بار بیشتری بردوش من است و باید بیشتر همراهی‌اش کنم.

با مجازی شدن تحصیل و فراهم شدن فرصت تقلب، به خاطر چند نمرهٔ بالاتر، تکالیف فرزندم را نمی‌نویسم و می‌گذارم صادقانه خودش کارهای محول شده را انجام دهد و نمرهٔ شایسته را دریافت کند.

حالا وظیفهٔ من برای آموزش شیوهٔ صحیح و سالم استفاده از امکانات فضای مجازی به فرزندم سنگین‌تر شده است؛ چون او چه بخواهد، چه نخواهد ناچار به استفاده از این فضا است و باید اصول آن را هم بهتر یاد بگیرد.

فقط من خسته نیستم. فقط من کلافه و بی‌حوصله نشده‌ام، فقط من نیستم که دلم می‌خواهد همه چیز مثل قبل بشود و فرزندم به مدرسه برود، بلکه او هم به اندازهٔ من تحت فشار است و لزوماً از این وضعیت لذت نمی‌برد؛ پس باید صبور باشم و بیهوده به او انرژی منفی ندهم.

نظارت هم حدی دارد. نمی‌شود به بهانهٔ امنیت فرزندم، مدام بالای سرش باشم یا او را آزار دهم. باید کاری کنم که اعتماد بین ما بیشتر شود. به حرمت این اعتماد هم که شده، او تلاش خواهد کرد که رفتار درستی داشته باشد.

نگاهی به بایسته‌های اخلاقی و رفتاری والدین در آموزش مجازی

تا حفظ اسرار کلاس مجازی

درست است که در طی آموزش مجازی نقش من در تحصیلات فرزندم از گذشته بیشتر شده است، اما باید مراقب باشم که او همواره با روند آموزش آنلاین همراه باشد، تمرکز کافی را روی آن داشته باشد و به حرف‌های معلمش گوش بدهد. قرار نیست من و معلم فرزندم دو مسیر جدا از هم را طی کنیم، بلکه تقویت کننده یکدیگر هستیم.

این تصور امیدوارانه که پس از اتمام دوران کرونا و شروع تحصیلات حضوری، همه مطالب مجدداً تدریس خواهند شد، رفتار سهل‌انگارانه‌ای را به دنبال خواهد داشت که بیش از همه به فرزند دانش‌آموز من آسیب می‌زند. وقتی من چنین باوری داشته باشم، فرزندم هم به این رفتار تشویق می‌شود.

ایرادگیری‌ها و انتقادات هرروزه من از شیوه آموزش‌های مجازی، زیر سؤال بردن سطح محتوایی که از سوی معلم ارائه می‌شود و توانایی او در این کار، حتی اگر به حق باشد، اضطراب را به دل فرزندم می‌اندازد و این دل‌آشوبه باعث می‌شود که نتواند از همان حداقل‌هایی که در اختیارش قرار می‌گیرد هم خوب استفاده کند.

حتی زمانی که فرزندم به مدرسه می‌رفت، گاهی با بغل دستی‌اش حرف می‌زد یا شیطنت می‌کرد. این اقتضای سن اوست؛ پس نباید بیش از حد به او سخت بگیرم و محدودش کنم.

چطور ممکن است وقتی که من فضای خانه را فراهم نکرده‌ام، فرزندم بتواند با نظم و توجه کافی در کلاس‌های برخطش حضور پیدا کند؟! من باید با حفظ آرامش خانه، برنامه‌ریزی و دلسوزی به او کمک کنم.

حالا که درس خواندن بچه‌ها مجازی شده، ظلم به اوست که اوقات فراغتش را هم با بازی‌های رایانه‌ای، تبلت، گوشی و تماشای تلویزیون بگذرانند. بهترین کار این است که ما به عنوان والدین دست به کار شویم و بازی‌های حرکتی، خانوادگی و هر فعالیتی که از جسم فرزندانمان بیشتر کار بکشد را در اختیارشان بگذاریم.